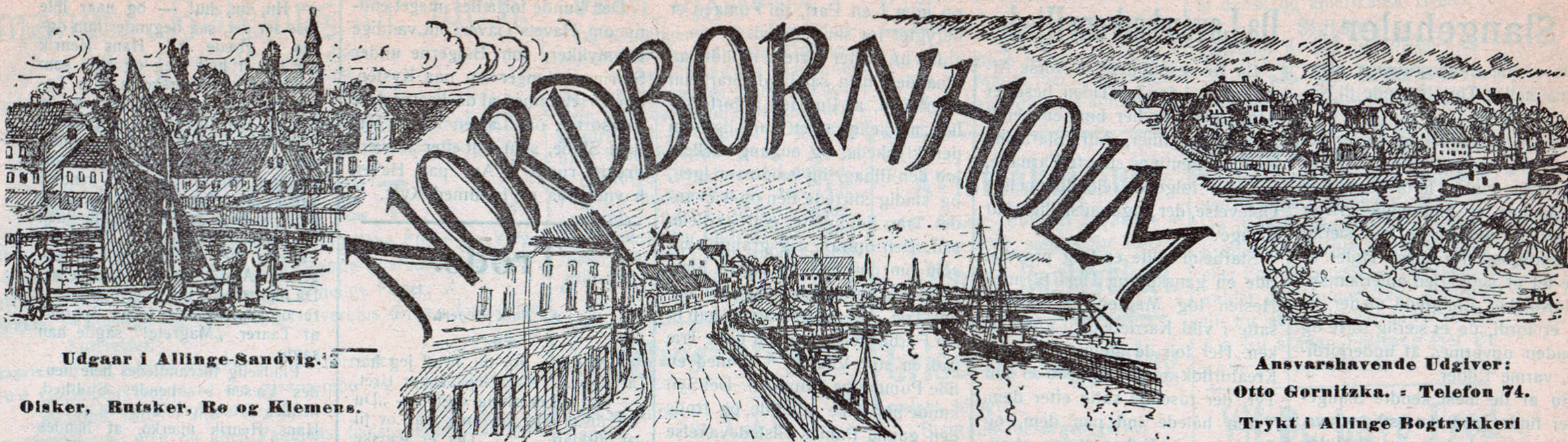

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Ud giver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 302

Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. 8 Ø.
Forretningsann. 8 - - - - 6 Ø.

Fredag den 1. December

Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret
senest 2 Dage før Bladet udgaar.

1933

Jødekirkegaarden.

Fortælling.

—:—

I Udkanten af den store By i det fremmede Land, laa Jødekirk-kegaarden. Høje Mure omgav den, og indenfor Murene var der plan- tet tætte Rækker af høje Fyrretræ- er. Paa Gravene var Stene, der alle vendte mod Øst og paa Ste- nene stod hebraiske Indskrifter.

Her var stille og højtideligt, og man fik alvorlige Tanker, hvad enten man saa tilbage til de Tider, da Velsignelsen og Forbandelsen oplæstes for Israel ved Tabor og Ebol, eller man kom til at tænke paa, at der virkelig blandt Judas Børn, der var adspredte i det frem- mede, fandtes en Forventning om Messias Komme.

Paa en af Gravene saa man hver Søndag Morgen en underlig Ting — et lille Kors, der altid var bun- det af hvidt og grønt, snart af lyst Birkeløv og Lillieconvaller, af Ved- benblade og hvide Roser eller af Kristtjørn og hvide Evighedsblom- ster.

Altid stod det der om Søndagen, selv i den strengeste Vinter, og den, som bragte det, saa ikke ud som en Israels Datter — en saa- dan kunde jo heller ikke bringe Korset, der var en underlig Mod- sigelse mod Stedet, mod Graven, mod den hebraiske Indskrift. —

Hendes Hud var saa blændende hvid, at selv den svageste Rødme saas paa den, hendes Haar var rødgyldent, hendes Vækst var slank, og hendes Øjne havde den dybe mørkegraa Farve og det vek- slende Spil, der alene vilde have gjort hende tiltrækkende, selv om ikke alt andet havde været saa skønt. Her er hendes Historie, fængslende og ejendommelig som hun selv.

Sylvias Forældre var døde, og havde efterladt hende en større Formue. „Aparte“ havde man kaldt hende, fordi hun var anderledes end andre unge Kvinder, og fordi hun havde Mod til at være sig selv.

En stærk Villie og et varmt Hjerte havde hun faaet, og naar det almindelige Selskabsliv ikke morede hende, var det fordi, hun havde andre Interesser, der fyldte hendes Stue med Bøger, Skrifter og Papirer.

Hun havde haft mange Tilbedere, men satte en Ære i, at ingen af disse var blevne til Friere; thi hun mærkede snart, naar Mændene vilde være mere end Venner, da trak hun sig tilbage, ellers omgik- kes hun frit og ligefrem med dem.

Hun selv havde aldrig mærket en mindste Skygge til Elskov, mente den overflødig i sit Liv, vilde kun ét, være den fri og en- lige Kvinde, der gav sin Kærlig- hed til Ideerne.

Hun havde en Dag ved et Sy-

gebesøg paadraget sig en farlig Sygdom, hendes Forældres Hus- læge var flyttet fra Byen, og den fremmede Dr. Eliel Benaja, der havde nedsat sig i Byen, blev hen- des Læge. Denne Mand var hen- de først ligegyldig, men bandt siden hendes Tanker saaledes, at hun ønskede ikke at være bleven hans Patient, han blev tilsidst hen- des hele Verden. Længe havde hun stridt imod, men da hun endelig gav efter, var det med Sjælens fulde Kraft. Først nu, 34 Aar gam- mel, lærte hun at elske, men da elskede hun ogsaa som en Kvinde med hendes Natur kunde elske. Hun elskede ham netop, fordi han var ulig alle andre, og aldrig stil- lede sig over for hende som Ka- valeren lige overfor Damen, men som Mennesket lige overfor Men- nesket. Den store Masse beund- rede denne Mands Dygtighed, men de forstod ikke ret den tavse, stil- le Mand, der kun levede mellem sine Syge og sine Bøger.

Til Sylvia talte han, sammen med hende var det, som han aan- delig hvilede ud, han talte hverken om sig selv eller om hende, men om de mange Ting, der interes- serede ham, og idet de ligesom mødtes i Tankens Verden, fik han et højere Sigte paa Livet, en dy- bere Forstaaelse af alt i Verden.

Sylvia havde en Dag forlagt en Recept, som hun havde laant af sin Tante, og netop nu skulde bruge. Hun besluttede at gaa til Dr. Benaja for at faa den erstat- tet. Hun havde aldrig været i hans Hjem uden i hans Konsulations- tid, og følte sig noget forunderlig beklemt denne Gang. Paa Trap- pen mødte hun den gamle Pige, der tjente hos Doktoren, denne var ikke hjemme, men Pigen sagde, han kom om lidt, og lukkede hende ind i Venteværelset, sagde, at hun skulde et Ærinde i Byen, og lukkede Døren af efter sig. Der sad Sylvia, det begyndte at mørkne, Døren til Doktorens Stue stod aaben, men den tykke Por- tière skjulte den. Hun hørte Dok- toren komme ind den anden Vej, talende med en Herre, der fulgte ham, og paa Stemmen hørte hun, at det var hans eneste Ven i By- en, Dr. Stenius. Havde det været ethvert andet Sted, var hun frej- digt gaaet ind, men her sad hun stille, uden at vide, hvad hun skulde gøre. Hun hørte den frem- mede Læge sige: „Ja, det er, som jeg siger, Du har ikke godt af det- te stille Liv, enten læser Du eller er mellem dine Syge. Dine Nerver er overanstrengte, Du skal ud og nyde Livet, forfrisk Dig, Du er kun 40 Aar, Du er jo endnu i din bedste Manddomskraft.“

Dr. Benaja svarede med dæmp- pet, vemodig Stemme: „Hvad bry- der jeg mig om alt, hvad der er derude i Verden, alle mine Drøm- me, al min Higen gaar mod et

Maal! Jeg er ugift i én Forstand og dog bunden, Du er min ene- ste Ven, og Du skal faa min Hem- melighed at vide,

Jeg var ung, da min Fader og Farbroder, der begge var Rabbi- ner, ordnede et Ægteskab imel- lem mig og min Kusine Mirjam, og som lydlige Børn samtykkede vi. Inderlig holdt vi af hinanden, men som Broder og Søster, jeg var hendes eneste Fortrolige i hen- des sørgelige Kærlighed, og jeg vidste, det vilde være hende en Rædsel, om hun var blevet tvun- get til at ægte en Mand, der vilde begære Kærlighed af hende.

Jeg var som hendes Broder, og derfor rakte hun mig Haanden, den som hun havde kær, fik hun dog aldrig. — Kort efter Brylluppet blev hun syg, Sorgen var vel Grund til, at Sygdommen slog sig paa Hjernen. Hun lever nu som en stille, fredelig Patient paa en Sinds- sygeanstalt langt herfra. Hun er glad naar hun ser mig, og tror, jeg kommer som Gæst til hendes Bryllup med ham, hun elskede.

Overlægen paa Anstalten tviv- ler paa hendes Helbredelse.

Her i Byen ser ingen, at jeg er gift og her har jeg truffet den Kvinde, som er den første, mit Hjerte nogensinde har banket for, hendes Navn siger jeg ikke, men hende elsker jeg med en vild, haab- løs, fortvivlet Kærlighed.

Jeg staar lige over for hende som en god Ven, men aldrig tør jeg træde efter, at blive mere for hende. — Undertiden synes jeg at føle, at hun elsker mig, men atter tænker jeg, at det kun er Venskab hun føler for mig. Kunde jeg blot en eneste Gang holde hende i mine Arme, blot en eneste Gang sige til hende: „Jeg elsker Dig“. Hvis hun elskede mig, kunde jeg bære Livet, men jeg har ikke Lov til at sige til en Kvinde: „Jeg elsker Dig“, fordi jeg ikke kan byde hen- de en Hustrus Stilling, og kun ved at udtale mig for hende, kan jeg faa Vished, at hun elsker mig, elsker hun mig, ja, saa synes jeg, at jeg havde et Glimt af Lykke, uagtet Livet skiller os ad. —

Klokken slog, og Dr. Stenius udbød: „Men hvad tænker jeg paa, jeg kommer for sent, en an- den Gang maa vi tale sammen.“ Han ilede ud af den Vej, han var kommen.

Sylvia rejste sig og slog Porti- èren til Side, hun traadte ind i hans Stue, der kun oplystes fra det store elektriske Blus, der stod paa Torvet foran.

Han sad i sin Sofa med Arme- ne hvilende paa Knæerne og An- sigtet skjult i Hænderne. Han saa op, da hun nærmede sig, og stir- rede paa hende, som om han saa et Syn.

Hun knælede ned foran ham: „Tilgiv jeg var derinde, jeg hørte alt.“ Han sluttede hende i sine

Arme og udbød: „Du elsker mig altsaa, ja, Du elsker mig.“ Hun hviskede: „Ja, jeg elsker Dig, jeg har følt, at Du elskede mig, og jeg blev næsten vanvittig, fordi jeg maatte skjule min Følelse, for- di jeg ikke forstod, hvorfor vi kun talte som Venner. Men nu er jeg din, og aldrig, aldrig har jeg el- sket nogen Mand, jeg er din, alene, tal til mig, tal“, — og han talte, denne stille Mand talte Kærlighe- dens rige, varme Sprog, han tænkte ikke paa Fortid og Fremtid, han talte kun om Nuet, han havde kun Ord til at tolke den mægtige Fø- lelse, som han saa længe havde trængt tilbage, og som nu kom frem med en Kraft, der overvæl- dede ham selv.

Hun sagde hans Navn „Eliel“ atter og atter, som om hun havde tørstet efter at sige dette Navn. Ja, ofte var hun vaagnet om Nat- ten og havde halvt sovende, halvt vaagen sagt Eliel Benaja.

Det var, som om hele deres Liv havde været levet for denne ene Stund. Hun sagde: „Jeg synes, at nu ejer jeg kun dette ene — vor Kærlighed. Hele Verden er borte, kun Du er tilbage, men jeg er din, ja, din.“ Han kyssede hendes Læ- ber, hendes Øjne, hendes Haar, hun gengældte hans Kys og hvi- skede: „Jeg er din for bestandig“.

Saa fo'r han pludselig op, og han, Jøden, udbød: „Jesus Kri- stus“, han rev sig blidt ud af hen- des Favntag og sagde: „I Morgen hører Du fra mig“, og saa var han ude af Stuen, ned af Trappen,

Hun gik hjem i den kolde, bi- dende Aftenluft, men for hende var det den dejligste varme Som- mer; hun tænkte ikke, hun følte blot, hun havde ingen anden Vil- lie end hans, hun forstod ikke hans underlige Udraab, vidste kun eet, at hun hørte ham til, hvordan det saa end skulde være, og hun vilde følge ham til Verdens fjer- neste Afkrog, om han forlangte det.

Næste Dag fik hun det lange Brev, som han havde skrevet om Natten.

Han fortalte hende hele sit Liv, det havde ikke den mindste Plet, som han behøvede at rødmø over. Hun fik at vide, at han, den orto- doxe Rabbiners Søn, var en kris- ten i Hjertet, men bundet ved et Løfte til den døende Fader mente han, at i det ydre Liv maatte han blive Jøde til sin Død.

I sit stille Hjerte læste han i de Kristnes Bibel, der laa paa Bor- det ved hans Seng; der bøjede han Knæ for den korsfæstede Frelser. I de mørke Vinteraftener stod han udenfor de Kristnes Kir- ker og hørte Orgelklangen, men hver Sabbat sad han i Synagogen, hvor han havde lovet Faderen ikke at mangle, men Hjertet brændte i ham efter at bekende sin Tro paa, at den Messias, som de ventede, var den, der en Gang havde baa-

ret Korset.

Jøden havde levet som en Kri- sten, og selv da hans Elskede hvi- lede i hans Arme, var han dog kommet til sig selv, saa hans brændende Kærlighed ikke over- vandt hans Tro.

Hun læste om hende, som af Navn havde været hans Hustru, hun læste om hans indre Liv og om den Tro, der havde været hans Styrke, men som hun nu mærke- de havde haft saa ringe Indflydel- se paa hendes eget Liv, uagtet Biblen laa i hendes Stue, og hun havde Plads i de Kristnes Kirker. Han skulde bort næste Dag til en Operation i en anden By, men saa skulde de tale sammen Dagen efter.

Hvad vilde han da? Det vidste hun ikke, hun var ligesom kom- met ind under en ny Magt, og der var ikke andet tilbage af hen- des stærke Villie end Villien til ganske at give sig hen til, hvad han vilde.

Dagen kom, og da hun ikke hørte fra ham, kunde hun ikke be- herske sig længere, gik i Skum- ringen op i hans Konsultationstid. Paa Døren stod: „Under Dr. Be- najas Sygdom henvises hans Pa- tienter til Dr. Stenius“. Hun gik ind, og den gamle Pige fortalte hende, at Doktoren var kommet syg hjem fra Rejsen.

En Overanstrengelse havde frem- kaldt et Hjertetilfælde, han havde ikke kunnet tale, to Læger hævde lige forladt ham.

Uden at spørge om Lov, ilede hun lige ind i hans Stue. Han laa bleg paa Sengen, men hilste hen- de med et Smil, drog Ringen af sin Finger, den med Stenen med de hebraiske Bogstaver; han rakte hende den og pegede paa Biblen paa Bordet ved Sengen. Da sam- lede han sine sidste Kræfter, og idet hun bøjede sig over ham, hviskede han: „Min Elskede, vi ses hos Jesus Kristus“ — han sank tilbage uden at kunne sige mere, kort efter udaandede han i hendes Arme.

Hans Lig førtes til hans Hjem- stav, hans Grav lagdes ved Si- den af hans Faders paa Jødekir- kegaarden.

En fremmed Dame flyttede til Byen, og hende var det, som hver Søndag Morgen, medens Klokker- ne ringede fra de kristne Kirker, lagde Korset paa hans Grav.

Hun havde vel mangan Mission i denne By, hans Fødeby, hans Ungdomshjem, men derom skal her ikke fortælles, thi her fortæl- les kun eet, Historien om hendes Kærlighed.

Elegante VISITKORT

50 Stk. 2 Kr.

TAKKEKORT billigt

Allingē Bogtrykkeri.

Slangehuler.

De varme Lande rummer mange mærkelige Ting hørende til Naturens Verdens.

Blandt de mindst kendte er vel nok Slangehulerne paa de ostindiske Øer. Huler, hvor Hundrede af Slanger af alle mulige Arter holder til. Hvorfor de har særlig Forkærlighed for disse Huler er ikke let at sige. Den amerikanske Naturforsker Longfield mener, at det er fordi, de er særlig tørre og desuden opvarmes af underjordiske, varme Kilder.

En af de mest kendte Slangehuler findes paa det østlige Java. Tidligere var Indgangen til Hulen dækket af Plantevækst, men nu har man frit Indblik i den og kan se det Virvar af de uhyggelige Krybdyr, som lever i den. Der er Slanger af alle mulige Størrelser, lige fra vældige Klapperslanger, til frygtede Giftslanger, der næppe maaler 12 Tommer. Der siges at den uhyggelige Flok ikke gør Menneskene noget ondt. Henimod Aften forlader de Hulen for at jage Frøer, Rotter og andre mindre Dyr, og paa den Maade gør de stor Nytte i Plantagerne.

Naturligvis vilde man betakke sig for at aflægge det modbydelige Selskab en Visit, men der findes dog et Menneske, „den gamle fra Lorogan“, der ikke er bange for det. Han vandrer roligt om i Hulen og tager selv de værste Giftslanger i sine Hænder, uden at de gør ham noget.

En anden Slangehule blev for nogle Aar siden opdaget i Indien af en Landmaaler. Han underrettede den engelske Dyrehandler Workster om dens Tilværelse og denne udrustede en hel Ekspedition for at fange Slangerne, saa han kunde sælge dem til zoologisk Haver. Hulen er en Snes Meter dyb, og hans Fangst beløb sig til Hundreder af Slanger, bl. a. 17 Eksemplarer, der maalte over 8 Meter i Længden, og 150 af meget sjældne Arter. For nogle af Slangerne fik han 2000 Pd. Sterling (36,000 Kr.)

Den Maade Worksters Folk gik frem paa, var overmaade planmæssig. Først slog de Lejr i Nærheden af Hulen og studerede Slangernes Sædvaner, særlig hvornaar de fleste Slanger var „hjemme“. Saa blev Indgangene til Hulen lukket med Trærammer, over hvilke der var spændt oljeret Lærred. Nede ved Jorden var der smaa Aabninger, der førte ind til Trækasser. Saa blev der skudt lange Jernrør med brændende Værk ind i Hulen; de var præpareret med særlig Vædske, som frembragte en stærk Røg, der drev Slangerne ud gennem Aabningerne ind i Kasserne. Ganske vist blev 36 Slanger kvalte af Røgen, men Udbyttet var alligevel rigt nok til at betale Omkostningerne og give et godt Overskud.

Den tredje Slangehule, der skal omtales findes paa Borneo i Nærheden af Limbongfloden. Endnu for ca. 50 Aar siden spillede en stor Rolle. Foruden en Mængde snævre Indgange, som kun Slanger kan slippe igennem, findes en enkelt Aabning, der er stor nok til, at et Menneske kan passere den. Gennem denne blev Personer, som var mistænkte for en Forbrydelse hejste ned i Hulen ved et Reb. De maatte saa blive der, fra Solen gik op, til den gik ned, og var de i Live, naar man atter hejsede dem op, var det et Bevis paa deres Uskyldighed.

Da Englænderne i 1889 overtog Overhøjheden over Sultanatet, blev denne ægte østerlandske Rettergang forbudt.

Da Løven bad om Hjælp.

En Korrespondent til Norsk Aftenposten, der for Tiden besøgte Argentina, har her hørt en kendt Norsk-Argentinere, Alfr. Starheim, en af Argentinas største Farmere, fortælle følgende ejendommelige Oplevelse, der ligger adskillige Aar tilbage:

Starheim vilde en Dag prøve at ride en ganske ung Hest til, men Hesten tog Magten fra ham og satte i vild Karriere ud i Vildmarken. Her for' de igennem en stor Kreaturflok og fornærmede en stor Tyr, der rasende satte efter dem. Tyren halede ind paa dem, og Starheim var forberedt paa at miste Livet, da han pludselig fik Øje paa et Træ. Hesten for' lige ind under Træet, Starheim fik fat i en Gren, og medens Hesten fortsatte Plugten, lykkedes det ham at klatre op i Træet. Da Tyren havde overbevist sig om, at denne ikke kunde naa ham, forsvandt den, og Starheim belavede sig paa at kravle ned, men i det samme kom en stor Puma, Sydamerikas Løve, farende hen imod Træet. Saa kan det nok være, at Starheim kom

op igen i en Fart, thi Pumaen er berygtet for sin Vildhed.

De to Parter stirrede nu lidt paa hinanden, men saa lagde Starheim Mærke til, at Pumaen opførte sig lidt mærkeligt. Det var, ligesom den klynkede, og engang imellem løb den tilbage og vendte om igen, og stadig stirrede den op i et andet Træ, lidt højere, end Starheim sad. Den opførte sig grangiveligt som om den bad om Hjælp. Starheim saa nu nærmere paa det andet Træ, og saa opdagede han til sin Forbauselse, at der i dette Træ sad en stor Vildkat — med en lille Pumaunge i Munden. Det Syn kunde han ikke udholde, og trods den gamle Pumas Tilstedeværelse for' han ned af Træet og hen til det andet og kastede, hvad han havde ved Haanden, op i Træet. Vildkatten gjorde et vældigt Spring for at naa over i det næste Træ, men den sprang for kort og i samme Nu, den havnede paa Jorden, var Pumamoderen over den og sønderrev den. Saa vandrede Starheim tilbage, mens Pumaen stod med sin spillevende Unge i Munden og saa efter ham.

Absalons Gaard, Raadhuspladsen,

hvor det kendte og ansete Assurancefirma W. Bäncke & Co har sine Lokaler, samt Grundlæggeren, hvis Virksomhed vi omtalte forleden i Anledning af Firmaets 75 Aars Jubilæum den 20. November.

Hittegods fra Havet.

Havet kan være en haard Herre, men ogsaa en mild Giver. Hvad det har taget fra den ene, kan det finde paa at give til den anden.

For nogle Aar siden løb et stort Barkskip ind i New-Yorks Havn efter et Togt paa Ishavet. Skibet var egentlig ude paa Hvalfangst, men medens man kæmpede sig frem gennem Drivisen, varskoede Udkigsmanden et Skib der drev om uden Styr og aabenbart var forladt. Det lykkedes Kaptajnen og et Par af Folkene at slippe om Bord. I Kahytten fandtes Skibsjournalen, som viste, at Skibet var blevet forladt allerede i 1865.

Det havde altsaa drevet om i mange Aar. Ladningen bestod af det kostbareste Pelsværk, og den blev naturligvis ført over paa Hvalfangeren, som ikke ventede med at fange Hvaler, men vendte lige hjem. Det mærkeligste ved det hele er dog, at Skibet i et halvt Aarhundrede havde drevet om mellem Isbjerge og Isflager uden at blive knust. Omtrent paa samme Maade gik det en engelsk Skonnert i Beringstrædet, Kursen gik mod Syd, da man fik Øje paa et mægtigt Isbjerg, paa hvilket der befandt sig flere Isbjørne. Man blev enige om at gøre Jagt paa disse for Skindets Skyld. En Baad blev sat ud, og det lykkedes virkelig at komme op paa Isbjerg og

skyde Bjørnene. Da Baaden skulde vende tilbage, fik en af Folkene Øje paa en mørk Genstand, som laa helt nede ved Vandet. Det viste sig at være et Fartøj, som var halvt indefrosset i Isbjerg. Man roede nu om Bord efter Jernstænger og Hakker, og efter mange Anstrengelser lykkedes det at hugge Fartøjet løs. Det viste sig at være en Baad med en meget høj Rælling, Naturligvis var der ingen Mennesker i den, derimod laa der et Guldur og nogle Instrumenter, som bar Aarsallet 1865. Det bedste af det hele var dog en Pung med Guldstøv til en Værdi af over 6000 Kr. Rimeligvis har Fartøjet tilhørt nogle dumdristige Guldsgere, der, tvunget af Sult, har maattet forlade Skibet og vandre videre. Hvem de var, og hvorledes det gik dem, vil altid vedblive at være en Gaade.

Ligesaa heldig gik det et Par fattige Fiskere ved Irlands Kyst. De havde en Dag været ude paa Havet for at sætte deres Garn ud, da de opdagede en mørk, hvælvet Genstand, som laa og drev paa Bølgerne et Stykke derfra. De roede derhen for at undersøge, hvad det var, og fandt da en Skibsbaad, som laa med Bunden i Vejret. Da den var aldeles uskadt, bugserede de den i Land, og her ventede den store Overraskelse dem, thi i et lille Skod i Agterenden af Baaden fandt de en Lærredspose med henved 1000 Kr. i Guld og Sølv.

Der kunde fortælles meget endnu om Havets Gaver; om vældige Ravstykker, som Bølgerne under Stormen slynger op paa Kysten, om Drivtømmer af de kostbareste Træsarter, om Lasten fra de forliste Skibe, som tidt efter at være drevet rundt i Aar paa Havet, havner paa en fremmed Kyst.

Trods.

At Poul Roger.

—o—

„Magrete, hør nu, hvad jeg har at sige ...“ — „Nej, du har Uret, — dermed er alting sagt.“ — „Du vil altsaa ikke lade mig faa Lov til at forklare ...“ — „Det er ganske unødvendigt; Dag efter Dag kommer du for sent hjem, og stadig er det den samme Undskyldning, du kommer med — at du har truffet den eller den. Men hvilket Bevis har jeg for, at det er sandt?“

„Bevis? Jeg lyver maaske? Ja, sig det bare ligeud!“

„Det vil jeg ikke sige, men jeg vilde meget gerne vide, hvad disse kroniske Forsinkelser egentlig betyder.“

„Hør nu, Magrete. Grunden til, at jeg i Dag kom for sent hjem til Middag var den, at jeg i næsten en hel Time har talt med Holm, du ved Direktøren i Oliekompaniet; han har lovet at støtte mig, og jeg synes nok, vi har al Grund til at være glade for det. Men i Stedet for er du sur og urimelig — bruger Mundoverfor mig, naar jeg kommer hjem, og bærer dig ad, som om du ikke havde Gnist af Begreb om, hvor vigtig denne Samtale var.“ — „Ja, saa du betvivler altsaa min Fattigdom? Hvorfor ikke sige lige ud, at jeg er en Idiot?“

„Hvis du holdt lidt af mig, Magrete, vilde du ikke tale til mig i den Tone.“ — „Naa, ja — saa er det vel bedst, vi er enige om, at jeg er baade tom og hjerteløs.“

Hans Henrik rejste sig heftigt og kastede Servietten fra sig paa Bordet. „Jeg vil blot meddele dig, at nu er jeg ked af alt dette Vrøvl,“ udbrød han med forceret Ro, — „og jeg kan, sandt for Dyden, ikke holde disse dumme Scener ud hver evige Dag!“ I det samme faldt hans Blik paa lille Lise, deres lille fireaarige Datter, der sad og legede i en Krog af Stuen med sine Dukker, og som lyttede til Forældrenes heftige Ordstrid med et forskrækket Udtryk i Ansigtet.

Hans Henrik gik hen til den Lille, løftede hende op paa Armen og trykkede hende ind til sig. Samtidig saa han over til Magrete, som om han kun ventede paa et Ord fra hende for at skynde sig hen til hende og sige, at han fortrød sin Heftighed. Men det Ord kom ikke.

Da forlod Hans Henrik Værelset i Vrede og slog Døren haardt i efter sig. Det var langtfra den første Strid, de havde haft i deres Ægteskab. Og dog havde de giftet sig af Kærlighed.

Af den fortryllende unge Pige var der bleven en bedaarende ung Kvinde, men hun havde desværre to Fejl — hun var skinsyg og paa-staaelig — hun kunde aldrig erkende, at hun havde Uret. Med tungt Hjerte gik Hans Henrik ned ad Trappen. Pludselig kom han til at huske paa, at han havde glemt nogle Papirer paa sit Bord. Dem maatte han have med. Han maatte op igen og hente dem. I en Fart var han oppe ad Trappen. Lydløst aabnede han Døren til Entreen og gik gennem Dagligstuen ind i Spisestuen.

Lille Lise sad alene derinde. Hun legede med tre Dukker, to store og en lille. „Du skal være Far — og du skal være Mor — og du er lille Lise, — og saa leger vi Far og Mor og Børn — og Far og Mor skændes, og saa skal lille Lise være bange! Nu rejser Far sig fra Bordet og ser vred ud — og springer ud og smækker Døren efter sig, og saa maa Mor begynde at græde

— Hu, hu, hu! — og naar lille Lise ser det, saa begynder hun ogsaa at græde ...“ Hans Henrik var blevet helt bleg og stod som forstenet paa Tærskelen. Var Le-gen nu ikke et Spejlbillede af de Scener, der lige var udspillet i dette Værelse? Men var det andet ogsaa sandt? Græd Magrete virkelig, naar han var gaaet fra hende i Vrede? Han havde hørt nok. Hurtig gik han gennem Dagligstuen og aabnede Døren til Magretes Værelse. Der sad hun med sit forgrædte Ansigt skjult i Hænderne. Da han traadte ind, foer hun i Vejret og søgte rask at fjerne Sporene af Taarer. „Magrete!“ sagde han sagte.

Pludselig forvandlede hele hendes Væsen — hendes Stolthed, hendes Trods forbyd hende at lade Hans Henrik mærke, at hendes Hjerte led.

„Magrete!“ gentog han alligevel med samme bløde Stemme, — „følg med herind!“ Og han tog hendes Haand og trak hende med sig lige til Døren til Spisestuen. Der standsede han hende.

Lise legede endnu samme Leg. Hendes Dukker var midt i et Skænderi, der endte ligesom det forrige. Stille og med bankende Hjerte lyttede Forældrene. Da den lille endelig tav, saa de hinanden dybt i Øjnene og deres Hænder mødtes i et inderligt Haandtryk. De havde faaet en alvorlig Lektion begge to.

„Magrete,“ hviskede Hans Henrik, „det er altsaa sandt, at du græder, naar jeg gaar min Vej fra dig i Vrede? Og jeg, som troede, at du var ligeglad og haardhjertet; det var mest derfor, at jeg var vred paa dig! Og jeg syntes, at jeg skyldte mig selv og min Værdighed ikke at vise, hvor meget jeg led. Ja, vi har haft Uret begge to. Og lille Lise har været den, der var nødt til at aabne Øjnene paa os. Disse Scener skal aldrig mere gentage sig — vel?“

„Nej — nej, aldrig mere skal jeg lade mig lede af Trods, men af, hvad Hjertet siger mig! Det lover jeg dig, Hans Henrik!“

□□□

Med Sang og Klang

hedder det svenske Lystspil efter Teaterstykket „Gurli“, som Lørdag og Søndag forevises i Biografen. Handlingen udspilles i Stockholm blandt glade og syngende Kunstnerbohomer. Det er Historien om Kammeratskab og Kærlighed, Ungdomssværmeri og Livsglæde. Iscenesættelsen er kultiveret, og Filmen er helt igennem præget af muntert Lune og charmerende Ynde. — Hovedrollerne spilles af Sveriges populære Lystspilkræfter, og Jules Sylvain har komponeret en Række yndefulde Melodier dertil.

Husk Juleannoncerne

Det er i de kommende Uger Forretningsmanden maa reklamere, saafremt han ønsker at være med i Konkurrencen og drage Fordel af en forøget Omsætning. Planlæg derfor straks Deres Juleavertering og send Annoncerne senest Tirsdag til „Nordbornholm“.

25 Skindkraver sælges fra 6—30 Kr.

hvilket er langt under Værdien. Skind, der egner sig som Besætning til Børnefrakker fra 2 Kr. pr. Stk.

Nordlandets Handelskhus.

Permanent Bølgning til Julen.

Bestil i god Tid og aftal den Dag, der passer Dem bedst.

Ærbødigst

Barber Johs. Larsen Tlf. Allinge 53.

KØKKENET

bliver smukt og nemt at holde pænt ved at anbringe Fliser paa Væggene, paa Gasbordet eller over Komfuret. Bedste Kvalitet i alle gangbare Størrelser føres og sælges til meget rimelige Priser.

Gasovne, Pladejerns og støbte med Overblus føres i forskellige Størrelser.

Gasapparater, bedste Mærker i alle Størrelser.

Gryder fra Anker Heegaard ere garanterede og altid de sikreste at købe, føres i alle Faconer.

Vaske, emaljerede, med og uden Vandlaas, bedste dansk Fabrikat.

Emaljegods til Køkkenet af mangfoldige Ting, — — —

Alt **Køkkenudstyr** anbefales til rimelige Priser.

P. C. HOLM, Allinge.

Kyllingefoder

til Vinterkyllinger er paa Lager og anbefales fra

en gros og en detail

Telefon
Nexo 13

NYMØLLE, Nexo.

22 Sække knuste danske Høfrøkager

16 do. do. do. Kokuskager
udsælges billigt — og fremtidig vil vi alene sælge

Frisklavet Foderblanding

af bedste Kvalitet. — Spørg om Prisen i

Nordlandes Handelshus.

Total-Udsalg

af færdigsyede Herreklædninger, Overfrakker, Ulstre, Regnfrakker m. m. samt Drengeshabitter og Klædevarer.

Alt sælges til ekstra nedsatte Priser.

Samtidig anbefales vort righoldige Lager i Manufaktur, Trikotage og Garner, Arbejdstøj og Fiskerbenklæder.

Jens Hansen.

Elektriske Installationer.

Husejere i Allinge, der kunde ønske at faa installeret elektrisk Lys, kan faa Installationer m. v. paa Afbetaling med eller uden Udbetaling og med lige store maanedlige Afdrag.

Ved Henvendelse til Installatør **P. Larsen** faas nærmere Betingelser, Tilbud og alle øvrige Oplysninger.

Spørg om Tilbud paa billige Brædder!

Vi har mange Længder og Dimensioner og kan sikkert tilfredsstille alle Brugere. — Stor Rabat pr. Kontant i

Nordlandets Handelshus.

Gil de smaa Priser

købes de bedste Kvaliteter i Kjolestoffer, Bomuldstøjer, Hvide Varer, færdige Kitler og Forklæder, Undertøj, Korsetter, Hofteholdere, Strømper, Handsker i

Nordlandets Handelshus.

Alle Tryksager

saasom

Regninger, Meddelelser, Konvolutter,
Dags-Dato, Vekselblanketter,
Visitkort og Takkekort,
Love og Regnskaber,
Sange og Salmer,
Medlemskort

leveres bedst og billigst fra

Allinge Bogtrykkeri.

Olsker Sygekasse.

Da Kontingentet for Eftertiden skal opkræves ved faste Opkrævere, ønskes Tilbud fra saadanne for det kommende Aar. En for Tejn, en i den nordre og en i den søndre Del af Sognet. Opkrævning hvert Kvartal.

Skriftlige Tilbud med Lønfordring pr. Medlem kan til den 14de December indgives til Bestyrelsen, hvor nærmere Oplysninger kan faas. De, der bliver antaget, skal stille en passende Kaution.

Bestyrelsen.

Biografen.

Lørdag Aften Kl. 8.

Søndag — Kl. 7 og 9.

Det svenske Lystspil

Med Sang og Klang!

En Film med rigtig Stockholmerhumør, god Sang og Musik.
Husk Spilletiderne.

Husk i god Tid

at indgive Bestilling paa Fotografier, Forstørrelser og Indramning til Julen.

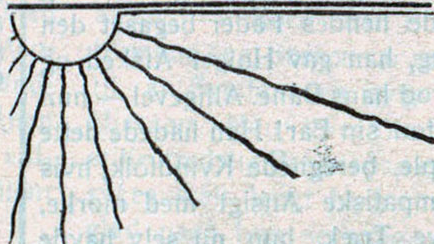
Optagelser hver Dag, ogsaa Søndag fra 10—2.

Fotograf Alfred Kjoller.
Tlf. Allinge 4.

Svinekortene

købes til højeste Pris. Afhentes over hele Øen.

Axel Frederiksen.
Telefon Allinge 25

Allerede nu er Julehefterne hjemkommet. Gør Deres Bestillinger i god Tid.

Sandvig Boghandel.

Allinge Teglværk

anbefaler

Mursten, Tagsten, Drænrør,
Telefon 127.

Husk Brødrene Andersen's

Kransebinderi.

Stort Udvalg i Potteplanter og afskaarne Blomster.

Varme Bade

for 1 Krone faas hos

Lejeune, Sandvig.

Allinge Skæreri

anbefaler sig med al Skæring, Høvning samt Salg af tørt Brænde i større og mindre Partier til billige Priser.

Tlf. 29. Geert Hansen.

Spis Normalbrød.

Rugbrød, Sigtebrød, Fransbrød samt Kager fra

Henning Jørgensens Bageri.
Tlf. 73.

I Vintermaanederne lukkes Forretningen Kl. 9 Aften.

Bornholms

Spare- og Laanekasses
Afdeling i Allinge.

Kontortid 9—12 og 2—4.

Renten paa Indskud er paa
3 Mdrs Opsigelse 3,5 pCt. p. a.
Alm. Sparekassetilkaar 3 — —
Boxer udlejes.

Byens bedste KAFFE

faas i **PRIMA.**

Husk vor store Rabat paa Kaffe, Margarine, Cacao osv.

Paa Kolonialvarer gives alm. Raba.

Avismakulatur,

rene Aviser, bundtet i Pakker a 5 kg. (ca 300), sælges for 75 Øre

Allinge Bogtrykkeri.

Grise til Slagtning

sælges billigt.

Slagtning besørges gerne.

Chr. Jørgensen, Tlf Allinge 144.

Varm Blodpølse

faas hver Fredag.

Virtualieforretningen Lindeplads.

Sygekassevedtægter

og Kontrolbøger billigst i

Allinge Bogtrykkeri.

Prima Flormel

af dansk og amerikansk Hvede.

Sigtemel

anbefales til nedsatte Priser.

J. B. Larsen.

Fest

uden Sange er ikke

nogen rigtig Fest!

En Festsang kan ikke undværes ved festlige Lejligheder, hvad enten det nu er Solvbryllup, Bryllup, Konfirmation eller anden Familie- eller Foreningsfest. — En Festsang kalder det Humør frem, som skal til, for at Festen kan blive vellykket. En saadan Festsang faer De Allinge Bogtrykkeri.

Vil De have Fred

paa Deres Jorder eller i Deres Haver for fremmede Jægere, omstrejfende Hunde eller Naboens Fjerkræ, saa indryk en lille Annonce i **NORDBORNHOLM**, der kommer i saa at sige alle Hjem i Allinge-Sandv. og nærmeste Sogne.

Forretningskonvolutter

sælges med Firma fra kun 8 Kr. pr. Mille.

Allinge Bogtrykkeri.

DAMEFRAKKER

Har De tænkt Dem at købe en ny Frakke til Efteraaret, da køb den i den nærmeste Fremtid.

Vi har nu paa Lager et meget stort og righoldigt Udvalg i **Ungpige- og Fruefrakker** i alle Størrelser ogsaa i ekstra store. Vi har ganske billige **Ulster og Frakker** i et moderne og fikt Snit fra 27 Kr. og vi har elegante **Kaaber og Frakker** til 150 Kr. og saa selvfølgelig alle de mellem-liggende Priser, saa ingen behøver at gaa forgæves, vi er i Stand til at tilfredsstille ethvert rimeligt Ønske og vi fremviser gerne vore Frakker uden Købetvang.

MAGASIN DU NORDS UDSALG
ved **VICTOR PLANCK, Allinge.**

Prøv vort gode, varme Undertøj

Vi har det baade i de svære Kvaliteter eller — hvis De foretrækker det — i de ekstra gode Kamgarnsvarer. I Bomuld med lodden Vrange har vi flere Dessins samt patentstrikede Underbenklæder, som er meget stærke at slide paa.

Nordlandets Handelshus.

Sengeudstyr er en Tillidssag!

Vi fører kun Dynetøj i Kvaliteter med Garanti for Tæthed og Farver. Den bedste Vare bliver i Reglen den billigste. Dynen syes og stoppes gratis.

Nordlandets Handelshus.

De Averterende

anmodes høfligst om at indsende vort Tilgodehavende paa Annoncer paa de tilsendte Indbetalingskort, Postkonto Nr. 14.46, hvilket er den billigste og bekvemteste Maade. Alle Indbetalingskortets 3 Dele maa være udfyldte ved Indbetalingen, men Deres Postbud vil være Dem behjælpelig hermed og modtage Beløbet + 5 Øre i Porto mod Kvittering paa Postbeviset.

Hvad hjælper det at Lageret er fuldt naar Butiken mangler Kunder.

Den store Omsætning til en lille Avance giver den store Kundekreds, naar der averteres i **Nordbornholm.**

AVERTÈR I NORDBORNHOLM

Hadets Gerninger.

Af Axel Thomsen.

—;—
I

Erik Holm var bleven administrerende Direktør for et af vore store industrielle Aktieselskaber. Han var en Mand i sin bedste Alder, gift anden Gang. Han skjulte ikke, hverken for sig selv eller andre, at hans Hustru og hans lille Datter havde bjerget ham tilbage til hans Plads i Livet. . . . Han havde levet alene og tilbage-trukket, træt, halvsyg og uarbejdsdygtig efter et kort, ulykkeligt og pinligt første Ægteskab.

Direktør Holm var denne Eftermiddag i sit Privatkortor beskæftiget med at gennemgaa den lange Personaleliste, hvor Afdelingscheferne havde gjort deres Bemærkninger i Marginen ud for hvert enkelt Navn. Faa Dage havde han beklædt sin Stilling, men straks var han gaaet i Lag med dette. De vanskelige Tider krævede Indskrænkning og nedsatte Udgifter ogsaa her. Men, naturligvis, man maatte gaa skønsomt til Værks. At blive arbejdsløs netop nu, var en alvorlig Sag for en ung Kontormand. . . .

Da traf han blandt Kontoristerne et Navn — Holger Zahn.

Hans Ansigt forandredes. Blyanten gled ud af hans Haand.

„En flink og sympatisk ung Mand, der nok skal blive til noget“, havde Afdelingschefen skrevet ud for denne unge Mands Navn.

Erik Holm smilede. Det var et ondt og ildevarslende Smil, man ikke havde troet mulig i dette noble Ansigt. Men ingen saa dette Smil og dette pludseligt forandrede Ansigt. . . .

Erik Holm tænkte paa Navnet. Navnet Zahn var sjældent. Naturligvis var det hans fraskilte første Hustrus Søn af hendes første Ægteskab. Alderen passede godt nok. Han var altsaa her paa Kontoret.

Direktøren ringede. Den gamle, hvidhaarede Direktionstjener gik op for at hente Kontorist Holger Zahn. Den unge Mand kom ind.

Tavst saa de to paa hinanden. De havde ikke set hinanden siden Holger som halvvoksen var Sønnen i hans Hjem. Den unge Mand var meget bleg og synlig nervøs, men ikke med en Mine søgte han at gøre Bekendtskabet med Direktøren gældende.

„Jeg gennemgaaer Personalelisten Her er for mange, der kan undværes. Jeg maa opsig dem med almindelig Maanedsværrelse. — Ja, det var kun det, jeg vilde Dem.“

Men Holger Zahn bukkede kort og gik.

Næste Formiddag blev en Dame meldt. Hun vilde ikke opgive sit Navn. Det var rent privat.

De sad overfor hinanden. Ingen af dem havde endnu sagt et Ord. „Du har —“ begyndte hun. „Jeg er ikke, „dus“ med Dem. Hvad vil De?“ afbrød han.

„Det ved De,“ svarede hun. „Jeg troede ikke, De var saa lille.“

„Deres Tro om mig er mig lige-gyldig. Jeg har førøvrigt travlt. Er der mere?“

„Had og Hævn altsaa . . .“ hviskede hun og rejste sig.

„Had — ja vel, naar De endelig vil have det bekræftet! Had helt ind til den inderste Fiber af mit Væsen. Had, der forhaabentlig aldrig skal blive træt. Gaa saa — eller jeg ringer paa Tjeneren og beder ham følge Dem ud.“

„Holger er dog uskyldig i —“ „Men jeg hader ham og Dem og alt hvad Deres er! — Gaa saa!“ Erik Holms Ansigt var graagult af Ophidselse.

II

Aarene gik . . . saa let og alt-for hurtigt, som det sker i et lykkeligt og harmonisk Ægteskab. Deres lille Pige var allerede en voksen ung Dame, der i det sidste Aarstid havde været i en sydfransk Pension for helt at lære det franske Sprog. De undte hende af Hjerter de skønne Dage dernede, men længtes ofte, og var begge glade som Børn, da hun en Foraarsaften kom tilbage til dem.

En Morgen nogen Tid efter Hjemkomsten, da Erik Holm og hans Hustru sad i Haven, kom Gjertrud hen til dem med et Brev i sin Haand. Detsaas paa hendes Ansigt, at noget betydningsfuldt var hændet.

„Far og Mor — I skal selvfølgelig være de første, jeg fortæller det. Jeg vil sige ja og forlove mig! Nei, I kender ham ikke. Nu skal jeg fortælle det altsammen. Det begyndte i Biarritz ved den dejlige Klippekystr af Atlanterhavet. . . kan I huske, hvor jeg skrev begejstret til jer om Biarritz og Pyrenæernes blaa Bjerge!“

Gjertrud fortalte om en ung Mand, Holger Duval, der sammen med sin Fader drev en af de største Vinforretninger i Bordeaux. Hun havde truffet ham i Fjor under sit Sommerferieophold ved Badestedet Biarritz, havde senere været i hans Forældres Hjem i Bordeaux, da hun kom tilbage til sin Pension der i Byen, havde syntes om ham omtrent fra den første Samtale, men aldrig indbildt sig, at han kunde være dybere Følelser for hende.

„Han er betydelig ældre end jeg Men en ung Mand paa 22, paa min egen Alder, vilde jeg nu aldrig kunne vælge. Han er vist 34. Nu skal I se det Billede, han sender mig.“

Moderen saa først paa det. „Det er pæn Mand. Klog og energisk ser han ud. Ja, til Lykke da, min lille Pige, hvis det virkelig skal være ham.“

„Du skal ogsaa se ham, Far“, smilede Gertrud og rakte sin Fader Fotografiet.

„Er han blot god, Gjertrud, saa —“

Direktør Holm fuldførte ikke den venlige Sætning. Han stirrede paa Billedet. . . .

„Du ser saa bekymret ud, Far?“ sagde Gjertrud forskrækket.

Erik Holm bøjede Hovedet ned mod Havegangens Grus for at ingen skulde se hans Ansigt.

„Og tænk, han kan Dansk!“ fortsatte Gjertrud. „Han taler det ganske vist ikke gerne . . . men han har været i Danmark . . . ja, jeg tror endda han er født her i Landet. Jeg ved det ikke bestemt, han holdt aldrig af at tale til mig om sig selv og sine helt unge Aar. Jeg ved kun, han befandt sig ikke godt i Danmark.“

Erik Holm svarede ikke. Han stirrede frem for sig med et underligt haabløst Udtryk i sit Ansigt.

„Men Far? Gratulerer Du mig da ikke?“, udbød Gjertrud. Hvad gik der dog af hendes Fader?

Han gjorde en afværgende Bevægelse.

„Vi skal tale om dette senere. Jeg er ikke glad over dette Budskab. kære Gjertrud.“

„Men Erik — saa forklar Dig dog! Kender Du den Mand? spurgte hans Hustru, og Gjertrud lyttede angst.

„Ja, jeg kender ham! Det er hendes Søn — hendes — det eneste Menneske paa Jorden, som jeg hader — jeg husker nu ganske dunkelt en Gang for Aar tilbage, at have læst noget om, at hun havde giftet sig igen i Frankrig.

— — Da jeg dengang blev Direktør, var han Kontorist i Selskabet. Jeg jog ham bort, saa snart jeg opdagede hans Navn paa Personalelisten, jog ham bort, af Had til dette Kvindemenneske.“

„Det var ondt gjort af Dig, Far!“ svarede Gjertrud i et uvilkaarligt Udbrud.

„Ja, ja, jeg ved det! Ak, lille Gjertrud, Du har aldrig følt, hvad Had vil sige. Gud give, Du aldrig maa komme til at lære det. Det er forfærdeligt at være under Hadets Indflydelse!“ Erik Holm sukkede, og raadvildt saa han paa sin Datter og sin Hustru. „Elsker Du ham, Gjertrud, er det virkelig sandt?“

Gjertrud hørte sin Faders Stemme, saa fyldt af Fortvivlelse. Uro Angst . . . Hun saa paa sin Fader, der sad stille og alvorlig og fulgte hver en Mine i sin Datters Ansigt.

III

Gjertrud sov ikke meget den Nat. De havde talt saa lidt om Familieforhold, Holger og hun. Længe vidste han ikke, hvem hendes Forældre var. Men da han vidste det?

Gjertrud grundede. Han sagde intet, han tav, men var det ikke nu hun rigtig tænkte over, som om hans Følelse for hende voksede fra det Øjeblik? Og hans Forældres, i hvert Fald hans Moders? Jo, jo, hun havde ikke før nu skænket dette en Tanke, men saadan var det. Og hvorfor? Nu ængstede det hende.

En ringe og uværdig Handling havde hendes Fader begaaet den Gang, han gav Holger Afsked og afbrød hans Bane. Alligevel — hun forstod sin Far! Han hadede dette simple, beregnede Kvindfolk, hvis usympatiske Ansigt med mørke, grove Træk, hun nu selv havde set, en Kvinde, der ved et Ulykkestilfælde var blevet hendes Faders Hustru og nær havde ødelagt hendes prægtige Fader. Hun havde undertiden set paa Gjertrud syntes hun nu, med et mærkeligt Blik, som hun hidtil ikke havde forstaaet Et sledsk og underfundigt Blik — jo, jo! Hun havde aldrig syntes om Holgers Moder, dog maaske blot fordi, hun tvivlede om denne Kvindes Kærlighed til sin Mand: en gammel, rig, drikkelig og udlevet Mand. . . .

Gjertrud vendte sig i sin Seng, stod op og sad ved Vinduet, saa ud i Havens Mørke, ud i Storm og Regn.

Men Holger selv? Holger selv?

Holdt han af hende? Var det mon Sandhed? Hvem kunde sige hende Sandheden om dette? Det kunde jo ogsaa være noget ganske andet end Kærlighed, nu hun kendte den hele Fortid: Hævn, Oprejsning, Triumf — Fryd over, at hendes Fader nu krympede sig i Smerte! Hun havde i Aftes set ham sidde med Sorg i sine Øjne, som han søgte at skjule. Og dog havde hun tiet og ikke kunnet give ham noget Løfte. . . .

I Spænding ventede man i Bordeaux. Da Brevet fra Gjertrud endelig kom, var det et kort Nej uden nogen som helst Forklaring. Det var blevet til i Sjølekamp under Taarer, skrevet og forandret og skrevet om igen.

Moder og Søn saa paa hinanden.

„Svar mig oprigtig, Holger, elskede Du hende virkelig? Jeg tror det ikke! Hun var hverken rig eller særlig smuk eller i nogen Maa-de betydelig.“

Holger trak paa Skuldrene. Hans Smil var kynisk omtrent som Modersens, da hun spurgte ham.

„Nej!“ svarede han. „Naar vi havde været forlovede en Tid og

jeg følte, hun var kommen mig meget nær, vilde jeg have hævet Forlovelsen. Fra den Dag, jeg fik at vide, hvem hun var, tænkte jeg kun paa at ydmyge hende og volde hende Splid og Ulykke. Jeg glemmer aldrig i mit Liv den Eftermiddag, da han gav mig Afsked med et Par kolde, ligegyldige Ord, brød min Fremtid i Stumper og Laser. . . . og jeg gik arbejdsløs omkring og forbandede Livet. . . . ja omtrent indtil Du giftede Dig og bragte mig hele Oprejsningen.“ Moderen nikkede.

„Jeg forstaaer Dig!“ Og hun smilede igen. Noget har Du ogsaa opnaaet! Hendes Nej har Forældrene dog maaske aftunget hende? Et Hjertesår har Du maaske alligevel tilføjet hende, og hendes Fader har Du saa sikkert og vist skaffet kvalfulde Timer — det trøster mig. Tro mig, han har lidt, jeg kender ham, og din Handling er min Tak værd!“

Uddrag af Köreplanen

Gyldig fra 1. September 1933

Hverdage

8,10	11,00	14,10	18,15	19,05	Rønne	7,54	10,30	13,55	18,05	21,55
8,24	11,14	14,25	18,29	19,22	Nyker	7,42	10,15	13,40	17,50	21,40
8,33	11,23	14,35	18,38	19,37	Klemens	7,33	10,06	13,31	17,41	21,29
8,46	11,36	14,49	18,51	19,51	Rø	7,22	9,53	13,18	17,28	21,13
8,57	11,47	15,01	19,02	20,04	Tein	7,12	9,42	13,07	17,17	21,01
9,05	11,55	15,09	19,10	20,14	Allinge	7,04	9,35	13,00	17,10	20,51
9,10	12,00	15,15	19,15	20,20	Sandvig	7,00	9,30	12,55	17,05	20,45

Endv. afgaar Aftenen før Søn- og Helligdage Tog fra Sandvig 21,30 i Rønne 22,25.

Søn- og Helligdage.

8,10	10,45	13,05	16,25	19,45	22,20	Rønne	10,30	12,55	15,15	18,30	22,00
8,24	10,59	13,19	16,39	19,59	22,34	Nyker	10,15	12,40	15,00	18,17	21,45
8,33	11,08	13,28	16,48	20,08	22,43	Klem.	10,06	12,31	14,51	18,08	21,36
8,46	11,21	13,41	17,01	20,21	22,56	Rø	9,53	12,18	14,38	17,57	21,23
8,57	11,32	13,52	17,12	20,32	23,07	Tein	9,42	12,07	14,27	17,47	21,12
9,05	11,40	14,00	17,20	20,40	23,15	Alling	9,35	11,59	14,19	17,39	21,04
9,10	11,45	14,05	17,25	20,45	23,20	Sandv	9,30	11,55	14,15	17,35	21,00

Rutebilen Rønne—Allinge-Sandvig

Hverdage

8,20	13,00	14,30	17,35	Rønne H.	11,18	13,55	17,20	19,58
8,23	13,05	14,35	17,38	Rønne Torv	11,13	13,50	17,15	19,53
8,50	13,25	15,00	18,00	Hasle Torv	10,50	13,30	16,50	19,30
9,30		15,40		Allinge	10,05		16,05	
9,40		15,50		Sandvig	10,00		16,00	

Søn- og Helligdage

8,20	12,10	14,30	18,30	21,15	Rønne	10,38	13,15	17,20	21,00	22,20
8,23	12,15	14,35	18,35	21,20	Torvet	10,33	13,10	17,15	20,55	22,15
8,50	12,40	15,00	19,00	21,45	Hasle T	10,05	12,45	16,50	20,25	21,50
9,18			19,28		Allinge	9,35			19,55	
9,25			19,35		Sandvig	9,30			19,50	

Uldtæpper.

Mangler De et godt, varmt Tæppe, saa se først hvad vi har at byde Dem, før De køber.

Graa, svære Tæpper, stor Størrelse Kr. 5,90.

Lyse normalfarvede, i svære, bløde Kvaliteter 7,50.

Ekstra stor Størrelse, prima prima Tæppe Kr. 11,50.

Billige graa Tæpper fra 2,15.

Nordlandets Handelshus.

Mindre Partier af gode Drænrør

— 1½—2—3 Toms — udsælges til en meget rimelig Pris ved kontant Betaling. Spørg om Prisen i

Nordlandets Handelshus.

Vi tilbyder særdeles billigt

sorte Murgryder, emaljerede Grubekedler, rødmaalede Vaske, emaljerede Vaske

samt forskellige Størrelser af meget solide Jernvinduer.

Ved Statusopgørelsen blev disse Varer vurderet meget lavt, hvorfor der ogsaa kan sælges meget billigt.

Nordlandets Handelshus.

Til Slagtingen anbefales

Frisklavede bornholmske Byggryn, Store gode spanske Rosiner — Høst 1932 — sælges a 20—30 Øre pr. Halvkilo. Groft Rugmel, meget kraftige Krydderier.

Nordlandets Handelshus.